

Огънътъ пламна — приятна миризма на рози изпълни цѣлото пространство. Кубратъ събра праха отъ тѣлото въ голѣмъ златенъ сждъ, покачи се на кулата и го пръсна въ въздуха.

Сутринята, когато слънцето огрѣ земята, цѣлото поле се покриваше съ бѣли благоуханни рози.

Отъ този день розитѣ станаха най-милото цвѣте за всички българи, и тѣзи рози тѣ донесоха съ себе си въ новото си отечество.

Когато Шаролду загина, Исперихъ бѣше малко кърмаче и Кубратъ нареди, споредъ обичая, да го хранятъ съ млѣко отъ кобила. Докараха най-здравитѣ кобили отъ ханството, но Исперихъ бѣше упоритъ и не искаше да глътне нито капка. Затѣжи се Кубратъ и каза да заколятъ три черни бика и месото имъ да дадатъ на моитѣ братя — орлитѣ.

Разбрахъ тогава тѣгата му и заповѣдахъ на моитѣ орлици всѣки день да оставятъ най-първо по десетъ, а после повече орли яйца на прозореца до люлката на детето.

Съ орлени яйца робинитѣ изхраниха Испериха — така той израстна здравъ и голѣмъ мжжъ и отъ благодарностъ украси шлема си съ орлово перо — лицето му взе образа и очитѣ на орела — за страхъ на враговетѣ.

Освенъ Испериха Кубратъ имаше още четири сина отъ другитѣ си жени. Единъ день, като разбра, че приближава края на живота му, повика всичкитѣ си синове и имъ рече:

— Деца мои, славни български ханове! дошло е време да се раздѣля съ васъ и съ моята земя. Вижте този снопъ прѣчки. Който отъ васъ